

Một Chuyến Du Hành

Tháng 9 năm nay, tôi đi chơi với gia đình. Trong vòng 3 tuần, đi qua Orange County - California, Japan, và Việt Nam. Vé máy bay và tiền phòng đã trả hết nhưng tôi bất ngờ có những trở ngại về sức khỏe. Đã tưởng phải hủy bỏ mọi chuyện nhưng vào giờ phút chót, bác sĩ xem xét các kết quả thử nghiệm và đồng ý cho đi. Tôi hăng hái lên đường. Bạn hữu và thân nhân hồi hộp theo dõi bước chân đi. Đi đến đâu, tôi phải báo cáo và gửi hình liền.

Về đến nhà, muốn gửi ngay bản tường trình chuyến đi nhưng:

PThuy về lại nhà

Phải làm việc tối đa

Vứt bỏ đồ ăn thối

Chùi, dọn mẹt thấy bà...

Quen giờ giấc người ta

Nửa đêm tỉnh mơ hoa

Lục đục tìm thêm việc

Chưa quên chuyện vác ngà (voi).

Lại còn hứa cho ra

Report chuyện Đào Hoa

Tâm tình về xứ Việt

Biết bao điều thiết tha...

Và bây giờ xin mời đọc.

1. Orange County, CA: Đáp Bồi Kỷ Niệm

Tôi đến đây với tâm trạng nôn nao, náo nức vì sẽ gặp lại bạn cũ tại Ohio University (OU) - Athens và Gia Long 66-73 sau nhiều năm xa trường. Ai cũng háo hức mong chờ lúc “tay bắt mặt mừng”, cùng khơi lại những chuyện cũ của một thời.

Anh chị Sơn – Ánh trong Ban Tổ Chức (BTC) OU Reunion, đảm trách nhiều công việc, nhưng vẫn đến đón chúng tôi tại phi trường, đưa về khách sạn và đón đi ăn cơm VN.

Sau bao nhiêu tháng chuẩn bị miệt mài, BTC đã bắt đầu chương trình với bữa ăn trưa "Meet and Greet" tại nhà hàng Café & Té vào ngày thứ bảy, 9 tháng 9. Bánh mì tiệm này ngon tuyệt. Trong khi đó anh Hải lẳng xăng vác máy ảnh, chụp lia lịa. Tấm hình của mấy mẹ rõ ràng là màu mè, đom đàng, nổi bật hơn hình của mấy ông nhiều:

*Nàng tươi trẻ, đẹp như hoa
Chàng đơn giản lại xuề xòa... Chán chưa?*

Buổi chiều lại có tiệc ở 3 nơi khác nhau: tại nhà anh Đạt, Mẫn, và nhà hàng Brodard. Ai muốn đi chỗ nào thì đi. Vợ chồng tôi được Kim Dung, cũng là thành phần nòng cốt trong BTC, đưa đi. Nhà anh Đạt ở trong khu Newport Beach, nhìn ra biển, rất an toàn và thơ mộng. Ngoài món sushi/sashimi, còn có nhiều món ngon khác, nhất là món ô mai cam thảo, được chiêu cố tận tình lại còn được gói mang về. Chị Mai thật là một bà nội trợ giỏi giang.

Hôm sau, 10 tháng 9 là chương trình chính – OU Reunion Gala tại tiệm Diamond Seafood. Quá nhiều món, ăn sao cho hết. Còn dư thì chia cho các anh chị ở trong vùng đem về nhà ăn tiếp. Thế mà chiếc bánh to, đẹp, ngon lại được chiêu cố tận tình. SMILE!

Quà tặng quan khách là chiếc áo OU màu xanh lá cây thật dễ thương.

Những chuyện vui buồn từ ngày du học nơi xứ người, những gắn bó vì cùng chung hoàn cảnh đã đưa đến tình bạn thắm thiết trong khuôn viên OU đẹp đẽ. Rồi từ tình bạn đến tình nhân, và nhanh chân làm đám cưới như Sơn – Ánh, Tuấn – Quy, Trí – Hiền, Tâm – Hòa, Lễ – Tâm, Phú – Hương, Khánh – Thúy...

Những cựu sinh viên OU từng xung phong lên Columbus đón/đưa “ma mới” về trường hay giúp đỡ họ trong bước đầu khó khăn, hoặc đem lại danh tiếng cho trường cũng được “vạch mặt chỉ tên” trong tràng pháo tay âm ỉ như “Cố Du”, Toại, Khánh...

Ca sĩ Thanh Lan hát những bản nhạc quê hương êm đềm tha thiết. Mở đầu là *Nắng Chiều* của nhạc sĩ Lê Trọng Nguyễn. Nhân lúc đó tôi và các chị em mặc áo dài đã làm một màn trình diễn bất ngờ và chớp nhoáng nên thiếu sự tập dượt đều đặn và nhịp nhàng nhưng vẫn nhận được sự hoan nghênh nồng nhiệt của khán giả hàng thương yêu tà áo dài tha thướt VN:

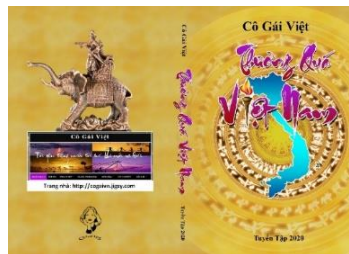
VÀT dài vạt ngắn tung bay

ÁO khoe vẻ đẹp, nét hay ba miền

QUÊ nhà lồng lộng bóng hình

HƯƠNG thơm ngào ngạt, quyến tình nước non.

Sau đó là những bản nhạc Pháp, nổi tiếng thời trước 1975, đem lại sự sinh động cho bữa tiệc, khi các cặp diu nhau, “lắc” theo tiếng nhạc. Tôi chợt nhớ đến discotheque ở Uptown OU mà đã có vài lần chen chân tìm chỗ đứng, ngồi trong khói thuốc mù mịt và hơi men nồng nặc. Mới đó mà đã hơn nửa thế kỷ!

Tôi thay mặt BTC tặng hoa cho ca sĩ Thanh Lan và Tuyền Tập *Thương Quá VN* của nhóm Cô Gái Việt vì thấy cô còn nặng lòng với quê hương.

Đêm nay mới thật là đêm náo nhiệt, tung bừng, thắt chặt tình đồng môn OU mãi mãi.

Cuộc vui lại tiếp nối, một số anh chị đi Catalina & Ensenada Cruise Royal Caribbean - Navigator Of The Seas từ 11 đến 15 tháng 9. Tôi không đi vì đã có hẹn gặp các bạn Gia Long. Nhìn hình thì biết mọi người đã có những giây phút thư giãn thoải mái và ăn chơi xả láng. Go OU Team!

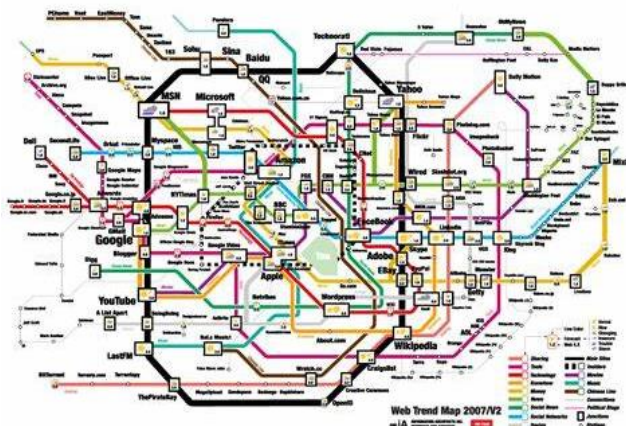
Hơn 20 bạn và anh rể đã đến gặp tôi tại nhà hàng Thiên Ân có món bò báy món. Quý bà chiếm một dãy bàn dài, còn quý ông ngồi bàn riêng vì không đủ chỗ. Quý bà xực như hổ, hầu bàn làm không kịp, còn quý ông xực như miêu, thức ăn trên bàn còn dư ề ề.

Sau đó lái xe ra park ăn chè, rice snacks, và ô mai Kim Dung (Gia Long) làm với nắng gió nam Cali, ngon tuyệt, được đóng gói kỹ càng và dán nhãn “Ô Mai Kim Dung”. Tôi mang về bịch lớn, Đức Hạnh lại nhét vào ví tôi 4 bịch nhỏ nữa. Tôi tính đem tặng bạn GL ở VN để khoe tài nội trợ của Kim Dung. Nhưng qua đến Nhật thì các con tôi dọa là an ninh sân bay và hải quan VN sẽ không cho nhập cảnh. Nếu phạm luật sẽ bị bỏ tù 3 năm hay phải đóng tiền phạt \$20,000 dollars. Tôi sợ quá, ăn hết sạch chỗ ô mai trong vòng 10 ngày đến nỗi bị “Tào Tháo rượt” (tiêu chảy).

2) Japan: Xứ Đi Bộ

Nhắc đến Japan, tôi rất ái mộ xứ Phù Tang này dù nó đã làm tôi đau khổ vì phải đi bộ quá nhiều, quá lâu; đến nỗi gót chân sưng phồng lên nhưng mà vẫn phải lết. Ghế nghỉ chân rất khó tìm ở chỗ xe điện ngầm và trên đường phố, có lẽ không phải là nhu cầu cần thiết vì không thấy người già yếu ngoài đường nên không cần ghế nghỉ chân. Đi bộ rất hữu ích, vừa khỏe vừa tiêu cơm, tiêu mỡ nên ra đường không gặp người béo phì. Đường phố không kẹt xe và không khí không bị ô nhiễm vì khói xe. Tokyo có hệ thống xe điện ngầm dưới mặt đất rất phức tạp và tiện, nối các thành phố lớn chung quanh và phi trường Narita (NRT). Nếu thông thạo hệ thống này thì việc di chuyển sẽ dễ dàng và ít tốn kém. Nhưng kéo hành lý to lớn, cồng kềnh qua trạm xe điện thật vất vả, chưa kể biết bao nhiêu bậc thang lên, xuống. Về nhà rồi mà tôi vẫn còn bị ác mộng!

Giữa tháng 9, trời vẫn còn nắng gắt và nóng, mồ hôi ra nhễ nhại, lúc nào cũng kè kè chai nước kéo cơ thể bị mất nước làm cho miệng khô, da khô, đau đầu, vộp bộp ở chân... Cũng may là góc phố nào cũng có máy bán nước và nước trái cây, rất đầy đủ, tiện lợi, mà không bị cướp phá.

Người dân tôn trọng luật pháp và trung thực. Có lần chúng tôi để quên túi thắt lưng có tiền dollars và yen tại nhà hàng. Đến lúc trả tiền mua hàng ở tiệm khác mới phát giác ra. Chúng tôi vội vã trở lại nhà hàng. Người hầu bàn vừa thấy mặt khách đã cúi đầu chào, hai tay dâng cái túi. Không mất gì cả!

Đường phố sạch sẽ, không xả rác bậy, ban đêm tuy vắng nhưng an toàn. Căn phòng chúng tôi thuê tuy nhỏ nhưng ngăn nắp, có đầy đủ những nhu cầu cần bản. Thích nhất là cái bidet, sạch sẽ và đỡ tốn giấy, tránh làm nghẹt ống cống. Chỉ khổ là phải mang hành lý nặng cồng kềnh lên xuống cầu thang. Thang máy là điều xa xỉ! Ngoài cổng có gần chục cái dù che mưa, ai cần cứ lấy rồi đem để lại chỗ cũ khi dùng xong. Mấy ngày mưa, trời mát hẳn, nắng hanh vàng, ban đêm se se lạnh. Trời đã vào thu!

Chúng tôi đi Fish Market, có đầu bếp làm sushi/sashimi ngay trước mặt với salmon và tuna tươi rói. Hamarikyū Gardens rộng bao la với những hồ nước có cá koi, những cây cảnh được cắt tỉa đẹp đẽ, những tea house với kiến trúc giản dị, đặc trưng văn hóa Nhật.

Hamarikyū Gardens

Đạo Sensoji Temple trang nghiêm, nơi có xin xăm và giải đoán quẻ.

Viếng đền thờ Tsukiji Hongwanji trang nghiêm, cổ kính. Bên ngoài được xây cất theo kiểu Phật giáo Ấn Độ thời xưa nhưng bên trong được thiết kế theo kiểu Jodo Shinshu truyền thống.

Đi gặp bạn Nhật tại Shibuya Scramble Square, tòa nhà chọc trời cao nhất quận Shibuya. Tầng quan sát Shibuya Sky nằm trên nóc tòa nhà. Ngã tư Shibuya là nơi qua đường đông đúc nhất thế giới dành cho người đi bộ, với khoảng 3,000 người qua đường cùng một lúc. Người từ muôn phía, các trạm xe điện đổ ra đông như kiến. Tôi hoảng hốt, sợ lạc chồng con. May mắn thay chúng tôi mặc quần áo màu nên nổi bật giữa rừng quần áo màu trắng và đen là hai màu mà dân Nhật ưa chuộng và thường thấy ở mọi nơi. Vào những ngày thời tiết tốt (không mưa gió) thì Shibuya Sky là đài quan sát được ưa thích, có chỗ rộng rãi, thoáng, nhìn toàn cảnh Tokyo, núi Phú Sĩ, hay nằm ngắm hoàng hôn.

Sensoji Temple, Tokyo

Đền thờ Tsukiji Hongwanji

Shibuya Sky

Shibuya Scramble Square

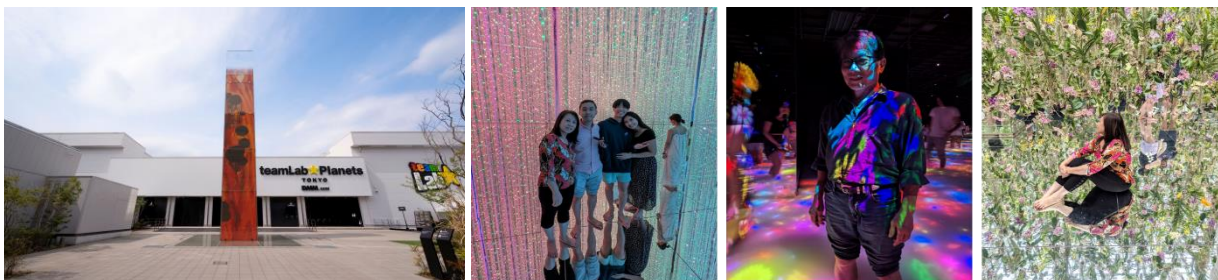
Tokyo Skytree là công trình kiến trúc cao nhất: 634 meters (2,080 ft) của Nhật Bản và trở thành tòa tháp cao nhất thế giới. Có đường đi bộ trên không hình xoắn ốc, phủ kính. Một phần sàn kính giúp du khách có thể nhìn thẳng xuống đường phố bên dưới. Tòa nhà chọc trời này còn có những chỗ với bối cảnh dễ thương cho du khách chụp hình.

Teamlab Planets được thành lập vào năm 2001 bởi Toshiyuki Inoko, vừa là một tập thể nghệ thuật vừa

là nơi giải trí. Nơi này rất phổ biến, thu hút đông người vào xem vì nó tạo những cảnh quan đặc biệt và tạo cảm giác lạ chưa từng có.

Chúng tôi cởi giày ra, đi lên một đoạn đường dốc dẫn đến thác nước được chiếu sáng và tiếp tục khi chúng tôi đi xuyên qua những dây leo có đèn LED nhiều màu được lắp đặt trong một căn phòng có tường, sàn và trần được gắn gương. Rồi đèn chiếu sáng và thay đổi màu sắc theo các mô hình phức tạp, ảnh hưởng bởi sự hiện diện và vị trí của người xem. Một ao cá có đèn chiếu sáng bơi quanh chân. Tác phẩm nổi bật và ấn tượng nhất là một căn phòng sáng sủa có gương phản chiếu từ mọi góc cạnh, đầy nắng với hơn 13,000 cây lan sống. Người xem đi bên dưới hoa, đi

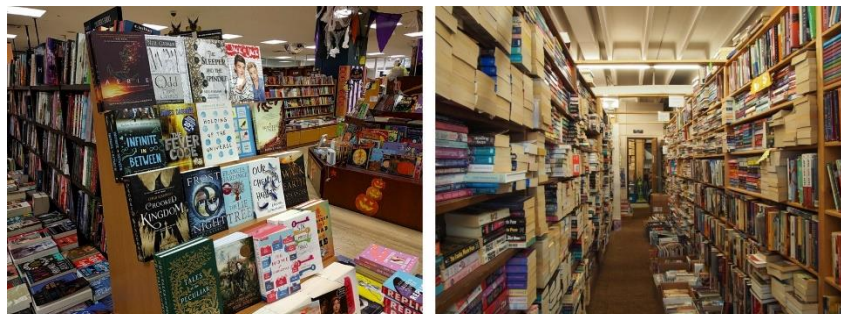

Teamlab Planets

chuyên sâu hơn vào phòng và được bao quanh hoàn toàn bởi những khóm hoa lan lay động. Một sự cảm dỗ mê hoặc và tuyệt diệu!

Nhưng chỗ mà các con tôi thích nhất, mua sắm hàng giờ không chán, và hớn hờ sung sướng khi mua được món hàng ưa thích là Pokémon Centers tại Nihombashi và Skytree.

Tiệm sách Kinokuniya ở Tokyo

Tôi thì quá ấn tượng với tiệm sách Kinokuniya ở Tokyo. Tiệm này là chuỗi cửa hàng sách lớn nhất Nhật Bản, với 56 cửa hàng trên khắp đất nước, tại các thành phố như Tokyo, Osaka và Fukuoka. Tổng cộng nó có hơn 80 cửa hàng ở Nhật Bản và nước ngoài. Kinokuniya nổi tiếng với số lượng sách khổng lồ, đủ thể loại: tạp chí, anime, tiểu thuyết, ... Sách được bọc giấy bóng kính cẩn thận đủ biết họ trân trọng giữ gìn văn hóa biết bao, và trưng bày ngăn nắp trong các tầng lầu của tòa nhà.

Một điều ngạc nhiên rất thú vị là con tôi đã ghi danh cho gia đình học lớp khắc chạm những ly thủy tinh. Tự mình chọn kiểu rồi học cách khắc hình. Sau khi hoàn tất, sản phẩm được chùi rửa bóng loáng, chụp hình, đóng hộp, cho đem về làm kỷ niệm.

Hơn 10 ngày tại Tokyo, tôi đã sẵn sàng để đi tiếp chặng cuối của chuyến du hành. Chúng tôi khóa cửa phòng thuê, ịch xách hành lý xuống cầu thang, lấy xe điện ngầm đi phi trường Narita. Bye bye Japan! Hello Việt Nam!

3) Việt Nam: Buồn - Thương Ngập Lòng

Tôi chăm chú nhìn qua cửa sổ phi cơ, quê hương trải dài bên dưới, lẫn trong những đám mây xanh rậm là nhà cửa san sát. Tim đập loạn vì không ngờ có ngày mình về lại nơi này.

Tôi xa quê hương từ 1975, chồng tôi thì chưa về lần nào sau khi đi du học năm 1972. Nếu không vì chuyện gia đình bên vợ của con trai thì tôi không hề nghĩ đến chuyện hồi hương, dù trong tâm vẫn muốn gặp lại đứa bạn thân thiết, học chung suốt 7 năm tại trường Gia Long (GL).

Chuyến bay dài hơn 6 tiếng từ phi trường Narita, hạ cánh xuống phi trường Tân Sơn Nhất lúc 9:25 tối. Làm xong các thủ tục hải quan cũng gần 11 giờ đêm. Đang hăm hở bước qua cánh cửa cuối cùng, gia đình tôi bỗng khựng lại trước đám đông đang chờ đón thân nhân, ngòì xếp lớp trước mặt và vẫy tay gọi ầm ĩ. Tôi có cảm tưởng đây là một buổi trình diễn công cộng và họ đang háo hức chờ chúng tôi ra sân khấu!

Khoảng 12 giờ đêm, chúng tôi đến khách sạn Sherwood Residence Hotel. Tôi ngưỡng mộ cách trang hoàng đẹp mắt trong khách sạn; sự tiếp đón lịch sự, chu đáo, và ân cần của ban Lễ Tân, không thua kém cách hoạt động tiêu chuẩn của những khách sạn sang trọng ở Mỹ.

Chúng tôi ngạc nhiên khi thấy phòng ngủ rất rộng rãi, sạch sẽ, nhà bếp đầy đủ với các dụng cụ nấu ăn, còn có cả máy giặt quần áo, máy sấy... Tôi có thể đi chợ, rất gần khách sạn, tự nấu ăn nhưng thời giờ của chúng tôi ở Sài Gòn rất ít ỏi, còn phải liên lạc và gặp gỡ họ hàng, bạn bè sau bao nhiêu năm xa cách.

Trong mấy ngày ngắn ngủi, tôi may mắn đã liên lạc và gặp được thân nhân hai họ “cách mặt xa lòng” từ 1975. Có người ở ngoài Huế vội vã đạp máy bay vào Sài Gòn. Mọi liên hệ gia đình vẫn bền vững với thời gian dù trải qua nhiều biến cố thăng trầm. Tôi không thể ra Bắc hay vào Trung thăm một số thân nhân khác dù họ nài nỉ tôi ra Bắc một chuyến, khen miền này bây giờ phát triển rất đẹp và rộng lớn. Những khách sạn 5 sao theo tiêu chuẩn quốc tế, những ngôi chùa vĩ đại, đạt

kỷ lục vì nhiều cái to lạ nhất, có cả khách sạn, quán cafe, casino, và bao nhiêu dịch vụ khác nữa với mục đích mời tiền du khách, mang lại lợi nhuận khổng lồ cho các doanh nhân. (1)

Sài Gòn và Huế bị bỏ rơi, không có kế hoạch đô thị hóa, nhà cửa xây tự do, lồi lõm, chênh lệch, xiêu vẹo.

Chúng tôi đi quanh Sài Gòn, mong tìm lại những nét thân quen còn sót lại. Chúng tôi bị sốc vì xe cộ đầy đường, nhất là xe gắn máy. Giao thông hỗn loạn, kẹt cứng. Phải có người dắt con trai tôi qua đường. Để tránh đèn đỏ và

đường một chiều, xe máy chạy leo lên lề đường. Người đi bộ phải tránh xe. Tôi giận quá, chỉ mặt la: “Lề đường là của người đi bộ.” Chồng tôi ngăn lại: “Coi chừng nó tức, nó tông vào người đó.”

Tài xế xe Grab hay taxi đều rành những con đường đôi tên, “nhà” đôi chủ. Chúng tôi chỉ cần nói tên những chốn xưa, đường cũ là họ đưa đến tận nơi lại còn cho biết thêm những gì đã thay đổi.

Mọi người vẫn âu yếm gọi Sài Gòn, gọi những nơi chốn bằng tên cũ của nó như thành phố chưa từng có sự đổi thay.

Bưu Điện Sài Gòn

Quốc Hội

Hồ Con Rùa

Đình Độc Lập, tòa nhà khiêm nhường, còn đó với chiếc xe tăng cũ kỹ nằm trong góc. Vương Cung Thánh Đường (nhà thờ Đức Bà) đang được trùng tu lại, khởi công chính thức tháng 6 năm 2017, và bị trì hoãn nhiều lần, dự kiến sẽ hoàn tất năm 2027, với kinh phí được ước tính 200 tỉ đồng.

Tài xế già dè dặt:

- Chắc đến khi tôi chết vẫn chưa xong. Bao nhiêu tiền họ đem ra Bắc, lấy đất xây những công trình thật hoành tráng, vĩ đại; nâng cấp Hà Nội; bỏ xó Huế và Sài Gòn. Dân Bắc chạy vào Nam sinh sống.

Đình Độc Lập

Vương Cung Thánh Đường

- Tôi thấy đường phố Sài Gòn quá chật chội và đông đúc. Xe chạy hỗn loạn, chỉ chực đâm vào nhau mà không xảy ra tai nạn mới hay. Hôm rồi đi ăn cưới ở Thủ Đức về, mưa to quá, đường xá ngập lụt nặng. Xe gắn máy không chạy được. Thiên hạ dạt xe, lội nước. Cũng may là đường hầm không sao. Nếu bị kẹt nước lụt trong đó thì không biết chừng nào mới ra được.
- Ông bà hên đó. Có lần hầm kẹt mấy tiếng lặn.
- Sao tôi không thấy du khách ngoại quốc? Lạ quá!
- Họ không đến nữa vì giao thông nghẹt cứng, giá cả bất thường, ai muốn tăng giá bao nhiêu cũng được. Chỉ còn Việt kiều về thăm nhà thôi.
- Đúng rồi. Tiệm ăn tính tiền từ khăn giấy đến ly nước lạnh là những thứ căn bản, phải có. Họ làm tiền cách này thì không buôn bán dài lâu được.

Giữa làn xe qua lại như mắc cửi, bỗng có đứa trẻ bồng trên tay em bé sơ sinh, tiến lại xe tôi, xin tiền. Tôi ngần ngại, muốn cho nhưng lo cho đứa bé đứng giữa đường bị xe đụng nên lắc đầu để nó bỏ đi. Nhưng hình như nó hiểu được sự lưỡng lự của tôi nên bám riết chiếc xe. Tôi đành nói tài xế xuống cửa kính, luôn tay qua kẽ hở, cho nó tờ 50,000 đồng (1 dollar = 24,500 VN đồng). Nó chấp tay cảm ơn rồi biến nhanh vào rừng xe náo loạn.

Mặt đường đầy những hàng quán lớn nhỏ, người dân tất bật mưu sinh, chỉ lo kiếm tiền. Đôi quang gánh, chiếc xe hàng, hay xe gắn máy với thùng thức ăn, cũng là chỗ bán lẻ. Khách hàng chỉ cần đặt đít xuống chiếc ghế nhựa là xong bữa ăn nhậu. Trong một xã hội mà sự cách biệt giữa 2 giai cấp rất giàu và rất nghèo thật tương phản, rõ rệt.

Các bạn GL dẫn đi nhà hàng ăn tùy chọn (buffet) tại khách sạn Bông Sen, có đủ món ngon VN. Tôi quá xúc động, không bao giờ nghĩ có ngày gặp lại đũa bạn nổi khổ. Tụi nó đón tôi với vòng tay ôm chân tình, tha thiết, chăm chút cho tôi từng miếng ăn, gói quà. Khoảng cách 48 năm không hề hiện hữu!

Ăn xong, chúng tôi đến chùa Xá Lợi. Chưa đến giờ mở cửa cho công chúng mà họ thương khách phương xa nên cho vào. Chùa không thay đổi nhiều, cây cối bày la liệt. Chúng tôi mau mau chụp vài tấm hình rồi rút lui.

Cổng chính của chùa nhìn sang bên kia đường Bà Huyện Thanh Quan là hông trường Gia Long, nơi có dãy lớp học đệ Thất cho buổi chiều và đệ Tứ cho buổi sáng. Ui chao ơi, cây cổ thụ nơi chàng để “chim lấp ló, hóng gió, ngó trời” vẫn còn đây. (2)

Chúng tôi vội vã đến cổng trường. Lúc ấy nhằm giờ nghỉ, có một nam sinh và một nữ sinh đứng giữ trật tự nơi cổng mở. Chúng tôi tự giới thiệu mình là cựu học sinh về thăm trường. Hai em cho vào ngay. Áo dài không còn là đồng phục mỗi ngày của nữ sinh, thay vào đó là bộ váy ngắn. Tôi ngạc nhiên trước sự lễ phép của các em, khác hẳn với những định kiến đã có trước đây. Khi đi ngang chúng tôi, các em cúi chào, có đứa còn: “Chúc một ngày vui vẻ.” Tuy trai và gái học chung trường nhưng việc ai nấy làm, không đàn đúm, ngắm nghía, tán tỉnh nhau. Có lẽ nền giáo dục đã được sửa đổi, tập trung vào “tiên học lễ, hậu học văn” như thời trước 1975.

Cư xá Văn Bút Đoàn Thị Điểm, nơi tôi ở ngày xưa, nay là cao ốc. Tôi không thể nhận ra cổng sau trường Gia Long, đường Ngô Thời Nhiệm, dẫn vào sân thể thao. Tôi lạc lõng ngay tại khu nhà cũ của mình...

Chặng đường về lại Mỹ xa vời vợi. Tôi hình dung lại những giây phút đã qua. Mới đó... giờ đã là kỷ niệm. Tôi nghĩ người dân, sau bao nhiêu năm đã ngộ, đã hiểu lịch sử nên luôn hoài cô, và chỉ có Sài Gòn trong tâm tưởng.

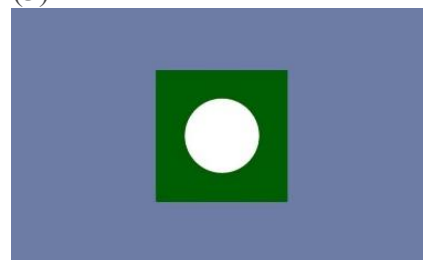
Lãnh thổ đã thu về một môi, thế còn lòng dân?

Khi nhìn lá cờ trên Dinh Độc Lập, tôi đã buồn bã nhủ thầm “Hãy thay lá cờ này.” Phải có một lá cờ mới, với ý nghĩa đơn giản và chan chứa tình tự quê hương “bánh dày, bánh chưng” mà các trẻ em đều hiểu và vẽ được. Lá cờ sẽ đoàn kết dân tộc, thu dụng khả năng xuất chúng của Việt kiều trên thế giới để phát huy sức mạnh dân tộc và bảo đảm sinh tồn. (3)

Ước gì tôi có thể làm như Tổng thống Ronald Reagan khi ông đến thăm Berlin lần thứ hai vào năm 1987, đã thúc giục: “Tổng Thư ký Gorbachev, nếu ông tìm kiếm hòa bình, nếu ông tìm kiếm sự thịnh vượng cho Liên Xô và Đông Âu, nếu ông tìm kiếm sự tự do hóa, hãy đến đây. Tới công này. Ông Gorbachev, mở công này. Ông Gorbachev, hãy phá bỏ bức tường này!”

Nhưng tôi chỉ là một Việt kiều nên ước mơ vẫn chỉ là mong đợi trong hoài vọng.

Thương thay số phận dân tộc Việt Nam!

Nguyễn Phương Thúy

October 17, 2023

- 1) [THỜI MẠT PHÁP - Đi Tu có phải là Nghề, Chừa thì kinh doanh, Sư là nhà kinh tế?](https://www.youtube.com/watch?v=2SbvaulsSoI&t=2s)
- 2) “XIN ANH ĐỪNG ĐẾN” - Trích đoạn từ: <https://gltg73.jigsy.com/files/documents/66c8d7b7-d6cd-478b-97d2-15e96e55a406.pdf>
- 3) <https://nguyenpthuy.jigsy.com/Love>
- 4) Tài liệu tham khảo và vài hình ảnh từ Internet.